Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 28. mája 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica (EÚ) 2015/1535 – Technické normy a predpisy – Veterné elektrárne – Smernica 2006/123/ES – Pojem ‚služba' – Životné prostredie – Smernica 2009/28/ES – Podpora využívania energie z obnoviteľných zdrojov – Záväzné národné celkové ciele – Vnútroštátny predpis vzťahujúci sa na postupy schvaľovania, ktorý sa uplatňuje vo vzťahu k zariadeniam na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie – Proporcionalita – Právna úprava členského štátu, ktorá stanovuje obmedzenia týkajúce sa umiestnenia veterných elektrární"

Vo veci C-727/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach (Vojvodský správny súd Kielce, Poľsko) z 12. októbra 2017 a doručený Súdnemu dvoru 29. decembra 2017, ktorý súvisí s konaním:

Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, predtým ECO-WIND Construction S.A.,

proti

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory M. Vilaras, sudcovia S. Rodin, D. Šváby (spravodajca), K. Jürimäe a N. Piçarra,

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: M. Aleksejev, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. februára 2020,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, v zastúpení: Ł. Szatkowski, M. Krasińska, radcowie prawni, a M. Trzaskowska a A. Szufel, adwokaci,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, M. Rzotkiewicz a D. Lutostańska, splnomocnení zástupcovia,

– nemecká vláda, v zastúpení: D. Klebs, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: poľština.

– talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci C. Colelli, avvocato dello Stato,

– rakúska vláda, v zastúpení: J. Schmoll a G. Hesse, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: K. Herrmann, Y. G. Marinova, K. Talabér-Ritz a L. Malferrari, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 1 písm. f) smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 241, 2015, s. 1), článku 15 ods. 2 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36), ako aj článku 3 ods. 1 prvého pododseku a článku 13 ods. 1 prvého pododseku smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/28/ES z 23. apríla 2009 o podpore využívania energie z obnoviteľných zdrojov energie a o zmene a doplnení a následnom zrušení smerníc 2001/77/ES a 2003/30/ES (Ú. v. EÚ L 140, 2009, s. 16), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1513 z 9. septembra 2015 (Ú. v. EÚ L 239, 2015, s. 1) (ďalej len „smernica 2009/28“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, predtým ECO-WIND Construction S.A. (ďalej len „ECO-WIND“), a Setraządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach (samosprávne odvolacie kolégium Kielce, Poľsko) vo veci rozhodnutia tohto kolégia, ktorým bola zamietnutá realizácia projektu veterného parku na území obce Opatów (Poľsko).

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2015/1535

3 Článok 1 ods. 1 písm. c), d) a f) smernice 2015/1535 stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

…

c) ‚technická špecifikácia‘ je špecifikácia obsiahnutá v dokumente stanovujúcom charakteristiky, ktoré sa od výrobku vyžadujú, ako je napríklad stupeň kvality, funkčnosť, bezpečnosť alebo rozmery vrátane požiadaviek vzťahujúcich sa na výrobok z hľadiska názvu, pod ktorým sa predáva, a tiež terminológie, symbolov, skúšania a skúšobných metód, balenia, označovania alebo štítkovania a postupov posudzovania zhody.

…

d) ‚iné požiadavky' sú požiadavky iné ako technická špecifikácia, ktoré sú kladené na výrobok s cieľom ochrany najmä spotrebiteľov alebo životného prostredia a ktoré ovplyvňujú životnosť výrobku po jeho uvedení na trh, ako napríklad podmienky používania, opätovného používania a spotreby alebo zneškodňovania v prípadoch, v ktorých môžu mať takéto podmienky významný vplyv na zloženie alebo povahu výrobku alebo na jeho odbyt;

…

f) ‚technický predpis' sú technické špecifikácie a ďalšie [iné – *neoficiálny preklad*] požiadavky alebo pravidlá o službách vrátane príslušných správnych opatrení, dodržiavanie ktorých je v prípade predaja [uvedenia na trh – *neoficiálny preklad*], poskytovania služieb, zriadenia poskytovateľa služby alebo používania služby v členskom štáte alebo na väčšej časti jeho územia de jure alebo *de facto* povinné, ako aj zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia členských štátov, okrem tých, ktoré sú uvedené v článku 7, ktoré zakazujú výrobu, dovoz, predaj [uvedenie na trh – *neoficiálny preklad*] alebo používanie výrobku alebo ktoré zakazujú poskytovanie alebo používanie služby alebo usadenie sa subjektu ako poskytovateľa služby.

Medzi *de facto* technické predpisy patria:

i) zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia členského štátu, ktoré odkazujú buď na technické špecifikácie alebo na iné požiadavky, alebo pravidlá o službách, alebo na profesijné pravidlá alebo pravidlá správnej praxe, ktoré obratom odkazujú na technické špecifikácie alebo iné požiadavky alebo pravidlá o službách, dodržiavanie ktorých tvorí predpoklad súladu s povinnosťami vyplývajúcimi z týchto zákonov, predpisov alebo správnych opatrení;

ii) nezáväzné dohody, kde je jednou zo zmluvných strán orgán verejnej moci, a ktoré vo všeobecnom záujme zabezpečujú súlad s technickými špecifikáciami alebo inými požiadavkami alebo pravidlami o službách, s výnimkou špecifikácií vzťahujúcich sa na ponukové konania verejného obstarávania;

iii) technické špecifikácie alebo iné požiadavky a predpisy o službách, súvisiace s fiškálnymi alebo finančnými opatreniami, ktoré ovplyvňujú spotrebu výrobkov alebo služieb podporovaním súladu s technickými špecifikáciami alebo inými požiadavkami alebo predpismi o službách; nepatria sem technické špecifikácie ani iné požiadavky alebo pravidlá o službách, ktoré súvisia s vnútroštátnymi systémami sociálneho zabezpečenia.

Patria sem technické predpisy, ukladané orgánmi určenými členskými štátmi a nachádzajúcimi sa v zozname, ktorý je vypracovaný a aktualizovaný, ak je to potrebné, Komisiou v rámci výboru uvedeného v článku 2.

Rovnaký postup sa použije aj pre aktualizáciu tohto zoznamu."

4 Článok 5 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty okamžite oznámia Komisii, s výhradou článku 7, všetky návrhy technických predpisov okrem tých prípadov, keď ide len o prevzatie úplného textu medzinárodnej alebo európskej normy, pričom v takomto prípade postačí informácia o príslušnej norme; členské štáty oznámia Komisii aj dôvody, pre ktoré je prijatie takéhoto technického predpisu potrebné, keď tieto dôvody nebudú zjavné už z návrhu technického predpisu.

…"

Smernica 2006/123

5 Odôvodnenie 76 smernice 2006/123 stanovuje:

„Táto smernica sa nevzťahuje na uplatňovanie článkov [34 až 36 ZFEÚ], ktoré sa týkajú voľného pohybu tovaru. Obmedzenia zakázané na základe ustanovenia o slobode poskytovať služby sa vzťahujú na požiadavky uplatňované na prístup k činnostiam v oblasti služieb alebo ich vykonávanie, a nie na požiadavky, ktoré sa uplatňujú na tovary ako také.“

6 Článok 2 smernice 2006/123 s názvom „Rozsah pôsobnosti“ v odseku 1 stanovuje, že táto smernica sa vzťahuje na služby poskytované poskytovateľmi, ktorí sú usadení v členskom štáte, zatiaľ čo odseky 2 a 3 tohto článku uvádzajú činnosti a oblasti, na ktoré sa nevzťahuje.

7 Článok 4 uvedenej smernice s názvom „Vymedzenie pojmov“ znie takto:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

1. ‚služba‘ je akákoľvek samostatne zárobková hospodárska činnosť, ktorá je obyčajne poskytovaná za odplatu, v zmysle článku [57 ZFEÚ];

…“

8 Článok 15 smernice 2006/123, nazvaný „Požiadavky podliehajúce hodnoteniu“, v odsekoch 2 a 7 stanovuje:

„2. Členské štáty skúmajú, či ich právne systémy podmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie splnením niektorej z týchto nediskriminačných požiadaviek:

a) kvantitatívne alebo územné obmedzenia, najmä vo forme obmedzení stanovených podľa počtu obyvateľstva alebo vo forme minimálnej geografickej vzdialenosti medzi poskytovateľmi;

…

7. Členské štáty oznámia Komisii všetky nové zákony, iné právne predpisy alebo správne opatrenia, ktoré ustanovujú požiadavky uvedené v odseku 6, spolu s odôvodnením týchto požiadaviek. Komisia tieto ustanovenia oznámi ostatným členským štátom. Toto oznámenie nebráni členským štátom prijať predmetné ustanovenia.

V lehote 3 mesiacov odo dňa prijatia oznámenia Komisia preskúma zlučiteľnosť každej novej požiadavky s právom [Únie] a tam, kde je to vhodné, prijme rozhodnutie, v ktorom požiada príslušný členský štát, aby tieto požiadavky neprijímal alebo ich zrušil.

Oznámením návrhu vnútroštátneho právneho predpisu v súlade so smernicou 98/34/ES sa splní oznamovacia povinnosť ustanovená v tejto smernici.“

Smernica 2009/28

9 Odôvodnenia 14, 19 a 40 smernice 2009/28 stanovujú:

„(14) Hlavným účelom záväzných národných cieľov je poskytnúť investorom istotu a podporovať nepretržitý rozvoj technológií na výrobu energie zo všetkých druhov obnoviteľných zdrojov energie. …

…

(19) V záujme dosiahnutia záväzných národných celkových cieľov by sa členské štáty mali snažiť o dodržiavanie orientačnej trajektórie vedúcej k dosiahnutiu ich konečných záväzných cieľov. Mali by vypracovať národné akčné plány pre energiu z obnoviteľných zdrojov energie vrátane informácií o sektorových cieľoch, pričom by mali zohľadniť skutočnosť, že existujú rôzne využitia biomasy a že je preto dôležité mobilizovať jej nové zdroje. Okrem toho by členské štáty mali stanoviť opatrenia na dosiahnutie týchto cieľov. Každý členský štát by mal pri hodnotení svojej očakávanej hrubej konečnej energetickej spotreby vo svojom národnom akčnom pláne pre energiu z obnoviteľných zdrojov energie posúdiť, ako môžu opatrenia v oblasti energetickej efektívnosti a úspory energie prispieť k tomu, aby dosiahol svoje národné ciele. Členské štáty by mali zohľadniť optimálnu kombináciu technológií na zvýšenie energetickej efektívnosti s energiou z obnoviteľných zdrojov energie.

…

(40) Postup využívaný správnym orgánom zodpovedným za dohľad nad schvaľovaním, vydávaním osvedčení a povolení pre zariadenia na výrobu energie z obnoviteľných zdrojov energie by mal byť pri uplatňovaní pravidiel na konkrétne projekty objektívny, transparentný, nediskriminačný a primeraný. …“

10 Článok 1 tejto smernice, nazvaný „Predmet úpravy a rozsah pôsobnosti“, stanovuje:

„Touto smernicou sa ustanovuje spoločný rámec presadzovania energie z obnoviteľných zdrojov energie. Stanovujú sa v nej záväzné národné ciele pre celkový podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie na hrubej konečnej energetickej spotrebe a pre podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie v doprave. …“

11 Článok 3 uvedenej smernice, nazvaný „Záväzné národné celkové ciele a opatrenia pre využívanie energie z obnoviteľných zdrojov energie“, stanovuje:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie vypočítaný v súlade s článkami 5 až 11 na hrubej konečnej energetickej spotrebe v roku 2020 predstavoval aspoň jeho národný celkový cieľ týkajúci sa podielu energie z obnoviteľných zdrojov energie v danom roku uvedený v treťom stĺpci tabuľky v časti A prílohy I. Tieto záväzné národné celkové ciele sú v súlade s cieľom aspoň 20 % podielu energie z obnoviteľných zdrojov energie na hrubej konečnej energetickej spotrebe [Únie] v roku 2020. Na uľahčenie dosiahnutia cieľov stanovených v tomto článku každý členský štát podporuje a presadzuje energetickú efektívnosť a úspory energie.

…

2. Členské štáty prijmú účinné opatrenia určené na zabezpečenie toho, aby sa podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie rovnal podielu uvedenému v orientačnej trajektórii uvedenej v časti B prílohy I alebo aby bol vyšší.

…“

12 Článok 13 smernice 2009/28 s názvom „Administratívne postupy a predpisy“ v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby akékoľvek vnútroštátne predpisy vzťahujúce sa na postupy schvaľovania a vydávania osvedčení a povolení, ktoré sa uplatňujú vo vzťahu k zariadeniam a súvisiacim infraštruktúram prenosových a distribučných sústav na výrobu elektriny a tepla alebo chladu z obnoviteľných zdrojov energie a na procesy premeny biomasy na biopalivá alebo na iné energetické produkty, boli primerané a nevyhnutné.

Členské štáty prijmú najmä vhodné opatrenia na zabezpečenie toho, aby:

a) pokiaľ to umožňujú rozdiely medzi členským štátmi z hľadiska administratívnych štruktúr a organizácie, jasne koordinovali a vymedzili právomoci národných, regionálnych a miestnych správnych orgánov zodpovedných za postupy schvaľovania a vydávania osvedčení a povolení vrátane územného plánovania a stanovili transparentné harmonogramy na rozhodovanie o žiadostiach o územné rozhodnutie a stavebné povolenie;

b) sa na vhodnej úrovni sprístupnili komplexné informácie o spracovaní žiadostí o schválenie a vydanie osvedčenia a povolenia pre zariadenia na výrobu energie z obnoviteľných zdrojov energie a o pomoci poskytovanej žiadateľom;

c) správne postupy boli efektívne a rýchle na príslušnom správnom stupni;

d) pravidlá upravujúce schvaľovanie, ako aj vydávanie osvedčení a povolení boli objektívne, transparentné, primerané, nerobili rozdiely medzi žiadateľmi a úplne zohľadňovali špecifiká jednotlivých technológií výroby energie z obnoviteľných zdrojov energie;

…“

13 Príloha I časť A tejto smernice uvádza „Národné celkové ciele pre podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie na hrubej konečnej energetickej spotrebe v roku 2020“ a stanovuje, pokiaľ ide o Poľskú republiku, že podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie má dosahovať 15 % v roku 2020.

14 Príloha I časť B uvedenej smernice uvádza spôsob výpočtu orientačnej trajektórie, ktorá sa má sledovať na dosiahnutie celkových cieľov stanovených členským štátom.

Poľské právo

15 Článok 3 Ustawa o inwestycjach w zakresie Elektrowni wiatrowych (zákon o investovaní do veterných elektrární) z 20. mája 2016 (Dz. U. z roku 2016, položka 961, ďalej len „zákon o veterných elektrárňach“) stanovuje, že umiestnenie veternej elektrárne je definované výlučne podľa miestneho územného plánu.

16 Článok 4 zákona o veterných elektrárňach stanovuje:

„Odstup medzi

(1) veternou elektrárňou a obytnou budovou alebo budovou so zmiešaným účelovým určením, ktorá slúži takisto na bývanie, ako aj

(2) obytnou budovou alebo budovou so zmiešaným účelovým určením, ktorá slúži takisto na bývanie, a veternou elektrárňou,

je rovnaký alebo väčší ako desaťnásobok výšky veternej elektrárne meranej od úrovne zeme po najvyšší bod stavby vrátane jej technických súčastí, predovšetkým rotora s lopatkami rotora (celková výška veternej elektrárne).

…“

17 Podľa článku 6 tohto zákona sa berie do úvahy najmä vzdialenosť stanovená v článku 4 uvedeného zákona:

– obecnými orgánmi a vojvodom pri vypracovávaní, hlasovaní alebo prijímaní miestneho plánu alebo jeho zmien,

– príslušnými správnymi orgánmi v oblasti architektúry a výstavby pri vydávaní stavebných povolení alebo pri posudzovaní dôvodnosti odvolania podaného proti žiadosti a

– orgány, ktoré prijmú rozhodnutia o environmentálnych podmienkach, v momente prijatia týchto rozhodnutí.

18 Zákon o investovaní do veterných elektrární nadobudol účinnosť 14 dní po jeho uverejnení, t. j. 16. júla 2016.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

19 Hlavnou činnosťou spoločnosti ECO-WIND bola výroba a distribúcia elektrickej energie a tepla, ako aj poskytovanie služieb spojených s energetikou.

20 Dňa 15. septembra 2015 podala ECO-WIND starostovi obce Opatów žiadosť o povolenie výstavby projektu veterného parku. Rozhodnutie starostu si vyžadovalo predchádzajúci súhlas Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Kielcach (regionálny riaditeľ pre ochranu životného prostredia Kielce, Poľsko) a jeho stanovenie požiadaviek v oblasti životného prostredia na realizáciu tohto projektu. Dňa 25. novembra 2016 však tento regionálny riaditeľ prijal zamietavé rozhodnutie z dôvodu, že medzi plánovanými veternými elektrárňami a existujúcimi obytnými budovami neboli dodržané vzdialenosti stanovené v zákone o veterných elektrárňach.

21 Starosta obce Opatów preto rozhodnutím z 9. januára 2017 nevyhovel žiadosti spoločnosti ECO-WIND.

22 Samosprávne odvolacie kolégium Kielce, na ktoré bolo podané odvolanie proti tomuto rozhodnutiu, zrušilo toto rozhodnutie z dôvodu „nesprávneho použitia právnej terminológie [starostom obce Opatów]“. Pokiaľ ide o vec samu, však rozhodlo, že plánované umiestnenie veterného parku nebolo v súlade s uplatniteľnou vnútroštátnou právnou úpravou. Článok 4 zákona o veterných elektrárňach totiž stanovuje dodržanie minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovou slúžiacou na bývanie, ktorá má byť rovnaká alebo väčšia ako desaťnásobok výšky plánovanej veternej elektrárne. Plánované veterné elektrárne sa totiž mali týčiť do výšky 146 metrov a mali sa nachádzať len vo vzdialenosti 431 až 703 metrov od obytných budov, zatiaľ čo podľa vnútroštátnej právnej úpravy môžu byť takéto veterné elektrárne postavené len v minimálnej vzdialenosti 1 460 metrov od najbližšej obytnej budovy. Okrem toho samosprávne odvolacie kolégium Kielce dospelo k záveru, že vnútroštátny zákonodarca v dôvodovej správe k návrhu zákona o veterných elektrárňach uviedol, že tento zákon neobsahuje technické predpisy v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535.

23 ECO-WIND podala proti rozhodnutiu tohto kolégia žalobu na Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach (Vojvodský správny súd Kielce, Poľsko).

24 Vnútroštátny súd sa po prvé pýta, či články 3 a 4 zákona o veterných elektrárňach môžu mať rovnaký účinok ako množstevné obmedzenie, a teda byť v rozpore s článkom 34 ZFEÚ. Tieto články 3 a 4 totiž obmedzujú umiestnenie veterných elektrární s výškou presahujúcou 100 metrov na 1 % plochy poľského územia a *de facto* vedú k obmedzeniu obchodu s veternými elektrárňami. Okrem toho,

napriek zneniu dôvodovej správy k návrhu zákona o veterných elektrárňach má vnútroštátny súd pochybnosti o tom, či uvedené články 3 a 4 predstavujú technické predpisy v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535, ktoré mali byť oznámené Komisii podľa článku 5 tejto smernice.

25 Po druhé sa vnútroštátny súd pýta na možnosť, či sa obmedzenia vyplývajúce z požiadavky, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, dajú považovať za územné obmedzenia medzi poskytovateľmi služieb v zmysle článku 15 ods. 2 písm. a) smernice 2006/123. Táto požiadavka by totiž mohla mať *de facto* za následok obmedzenie geografických vzdialeností medzi poskytovateľmi vykonávajúcimi hospodársku činnosť v oblasti výroby elektrickej energie pochádzajúcej z veternej energie.

26 Po tretie vnútroštátny súd sa pýta, či vzhľadom na zásadu lojálnej spolupráce uvedenú v článku 4 ods. 3 ZEÚ, ako aj na zásadu prednosti práva Únie možno zákon o veterných elektrárňach považovať za zlučiteľný so smernicou 2009/28. Presnejšie sa vnútroštátny súd pýta, či tento zákon nemôže ohroziť dosiahnutie cieľa stanoveného touto smernicou Poľskej republike, ktorým je dosiahnutie 15 % podielu energie pochádzajúcej z obnoviteľných zdrojov energie na hrubej konečnej energetickej spotrebe v Poľsku v roku 2020.

27 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza viacero skutočností, ktoré ho vedú k pochybnostiam o súlade zákona o veterných elektrárňach so smernicou 2009/28.

28 Na jednej strane poznamenáva, že dôvodová správa k návrhu zákona o veterných elektrárňach neobsahuje dostatok údajov, na základe ktorých by bolo možné sa domnievať, že požiadavka, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, je odôvodnená naliehavým dôvodom všeobecného záujmu a je primeraná cieľu sledovanému vnútroštátnym zákonodarcom. Konkrétne sa domnieva, že odkaz v tomto odôvodnení na ochranu zdravia a životného prostredia, ako aj na záujem obyvateľov nie je presvedčivý. Okrem toho pochybuje, že by táto požiadavka bola primeraná, keďže táto vzdialenosť nenadväzuje na požiadavky ochrany zdravia či porušenia noriem v oblasti ochrany životného prostredia, a domnieva sa, že by menej obmedzujúca právna úprava mohla zodpovedať cieľu sledovanému vnútroštátnym zákonodarcom. V tejto súvislosti poznamenáva, že vzdialenosť medzi veternými elektrárňami a budovami slúžiacimi na bývanie by sa mohla líšiť v závislosti od typu používanej technológie alebo podľa akustických noriem.

29 Na druhej strane sa poukazuje na dôvodovú správu k návrhu zmeny zákona o veterných elektrárňach z 9. augusta 2016, z ktorej vyplýva, že prijatie tohto zákona viedlo k výraznému obmedzeniu možnosti stavby nových veterných elektrární na celom poľskom území a že uvedený zákon bráni potrebe rozvoja výroby elektrickej energie pochádzajúcej z obnoviteľných zdrojov energie.

30 Za týchto okolností Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach (Vojvodský správny súd Kielce) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 1 ods. 1 písm. f) smernice [2015/1535] vykladať tak, že v prípade zákonného ustanovenia, ktoré zavádza obmedzenie umiestnenia veterných elektrární stanovením minimálneho odstupu medzi elektrárňou a obytnou budovou alebo budovou so zmiešaným účelovým určením, ktorá slúži takisto na bývanie, a to tak, že minimálny odstup sa musí rovnať alebo presahovať desaťnásobok výšky veternej elektrárne meranej od úrovne zeme po najvyšší bod stavby vrátane jej technických súčastí, predovšetkým rotora s lopatkami rotora, ide o ‚technický predpis', ktorého návrh sa podľa článku 5 ods. 1 tejto smernice musí oznámiť Komisii?

2. Má sa článok 15 ods. 2 písm. a) smernice [2006/123] vykladať tak, že v prípade zákonného ustanovenia, ktoré zavádza obmedzenie umiestnenia veterných elektrární stanovením minimálneho odstupu medzi elektrárňou a obytnou budovou alebo budovou so zmiešaným účelovým určením,

ktorá slúži takisto na bývanie, a to tak, že minimálny odstup sa musí rovnať alebo musí presahovať desaťnásobok výšky veternej elektrárne meranej od úrovne zeme po najvyšší bod stavby vrátane jej technických súčastí, predovšetkým rotora s lopatkami rotora, ide o taký predpis, ktorý začatie alebo výkon poskytovania služby podriaďuje územnému obmedzeniu, predovšetkým vo forme obmedzení na základe určitej minimálnej vzdialenosti medzi poskytovateľmi služby, a ktorý podľa článku 15 ods. 7 tejto smernice musia členské štáty oznámiť Komisii?

3. Má sa článok 3 ods. 1 prvý pododsek a článok 13 ods. 1 prvý pododsek smernice [2009/28] vykladať tak, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá zavádza obmedzenie umiestnenia veterných elektrární zavedením minimálneho odstupu medzi elektrárňou a obytnou budovou alebo budovou so zmiešaným účelovým určením, ktorá slúži takisto na bývanie, a to tak, že minimálny odstup sa musí rovnať alebo musí presahovať desaťnásobok výšky veternej elektrárne meranej od úrovne zeme po najvyšší bod stavby vrátane jej technických súčastí, predovšetkým rotora s lopatkami rotora?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

31 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535 vykladať v tom zmysle, že požiadavka, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, predstavuje technický predpis, ktorý musí byť predmetom oznámenia podľa článku 5 tejto smernice.

32 Článok 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535 uvádza štyri kategórie technických predpisov, a to po prvé „technické špecifikácie“, po druhé „iné požiadavky“, po tretie „pravidlá o službách“ a po štvrté „zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia členských štátov,… ktoré zakazujú výrobu, dovoz, [uvedenie na trh] alebo používanie výrobku“.

33 Na účely odpovede na prvú otázku treba teda preskúmať, či požiadavka, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, patrí do jednej zo štyroch kategórií technických predpisov uvedených v tomto ustanovení.

34 V tejto súvislosti v prvom rade, pokiaľ ide o kategóriu „pravidiel o službách“, treba uviesť, že vnútroštátny súd sa pýta, či táto požiadavka predstavuje technický predpis v tom zmysle, že či nejde o faktický zákaz alebo prinajmenšom faktické obmedzenie uvádzania na trh alebo používania prístrojov na výrobu energie z vetra, akými sú veterné elektrárne.

35 Keďže otázky vnútroštátneho súdu sa netýkajú služieb, ale výrobkov, v tomto prípade veterných elektrární, nie je potrebné skúmať, či uvedená požiadavka patrí do kategórie „pravidiel o službách“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535.

36 Po druhé, pokiaľ ide o prípadnú kvalifikáciu tej istej požiadavky ako technického predpisu z dôvodu jeho príslušnosti ku kategórii „technických špecifikácií“, treba uviesť, že technická špecifikácia predpokladá, že vnútroštátne opatrenie, ktoré ju stanovuje, sa vzťahuje na výrobok alebo jeho obal ako také, a teda určuje niektorý z predpísaných znakov tohto výrobku (rozsudky z 21. apríla 2005, Lindberg, C-267/03, EU:C:2005:246, bod 57, ako aj z 19. júla 2012, Fortuna a i., C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495, bod 28).

37 V prejednávanej veci sa však právna úprava dotknutá vo veci samej obmedzuje na to, že reguluje možnosti postavenia veterných elektrární stanovením minimálnej vzdialenosti, ktorú treba dodržiavať pri ich umiestnení. Táto právna úprava teda neodkazuje na výrobok sám osebe, v tomto prípade veternú elektráreň, a teda neurčuje niektorý z predpísaných znakov tohto výrobku v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535 v spojení s článkom 1 ods. 1 písm. c) tejto smernice.

38 Z toho vyplýva, že právna úprava, ako je tá vo veci samej, nemôže spadať do kategórie „technických špecifikácií“ v zmysle článku 1 písm. f) smernice 2015/1535.

39 Po tretie treba overiť, či vnútroštátna právna úprava vo veci samej môže spadať do kategórie „iných požiadaviek“ v zmysle článku 1 písm. f) smernice 2015/1535.

40 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že do tejto kategórie patrí právna úprava stanovujúca podmienku, ktorá môže mať významný vplyv na zloženie, povahu výrobku alebo jeho uvedenie na trh (rozsudky z 21. apríla 2005, Lindberg, C-267/03, EU:C:2005:246, body 69 až 72, ako aj z 19. júla 2012, Fortuna a i., C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495, bod 35), pričom tieto „iné požiadavky“ sa týkajú požiadaviek pochádzajúcich zo zohľadnenia životného cyklu predmetného výrobku po jeho uvedení na trh, a vzťahujú sa najmä na jeho používanie.

41 V prejednávanej veci však treba uviesť, že rovnako ako pri posúdení uvedenom v bode 37 tohto rozsudku, požiadavka, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, nemá priamu súvislosť so zložením, povahou výrobku alebo uvádzaním takého výrobku, akým je veterná elektráreň, na trh. V tejto súvislosti aj keby táto požiadavka viedla k obmedzeniu množstva miest na postavenie veterných elektrární, a teda by mala vplyv na uvádzanie veterných elektrární na trh, tento účinok by nebol dostatočne priamy na to, aby uvedená požiadavka patrila do kategórie „iných požiadaviek“ podľa článku 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535.

42 Vec sama sa tak odlišuje od vecí, v ktorých bol vydaný rozsudok z 19. júla 2012, Fortuna a i. (C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495), v ktorom predmetná právna úprava týkajúca sa zákazu udelenia, obnovenia alebo zmeny povolení týkajúcich sa činností v oblasti hier na automatoch inde ako v kasínach ukladala podmienky, ktoré mohli ovplyvniť uvádzanie hracích automatov na trh, a teda mohla priamo ovplyvniť obchod s týmito automatmi (rozsudok z 19. júla 2012, Fortuna a i., C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495, bod 36).

43 Z toho vyplýva, že právna úprava, ako je tá vo veci samej, nemôže spadať do kategórie „iných požiadaviek“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535 v spojení s článkom 1 ods. 1 písm. d) tejto smernice.

44 Po štvrté treba overiť, či právna úprava dotknutá vo veci samej môže patriť do kategórie „predpisov alebo administratívnych opatrení členských štátov,… ktoré zakazujú výrobu, dovoz, [uvedenie na trh] alebo používanie výrobku“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535.

45 Táto kategória predpokladá, že sporné opatrenie má dosah, ktorý jasne prekračuje obmedzenie určitých spôsobov použitia predmetného výrobku a neobmedzuje sa len na jednoduchý zákaz používania tohto výrobku (rozsudky z 21. apríla 2005, Lindberg, C-267/03, EU:C:2005:246, bod 76, ako aj z 19. júla 2012, Fortuna a i., C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495, bod 31).

46 Uvedená kategória sa totiž týka najmä vnútroštátnych opatrení, ktoré nenechávajú priestor pre iné než čisto okrajové očakávané používanie predmetného výrobku (rozsudky z 21. apríla 2005, Lindberg, C-267/03, EU:C:2005:246, bod 77, ako aj z 19. júla 2012, Fortuna a i., C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495, bod 32).

47 Hoci v prejednávanej veci požiadavka, že postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, ktorá je stanovená vnútroštátnou právnou úpravou, o ktorú ide vo veci samej, iste obsahuje zákaz postaviť veternú elektráreň v minimálnej vzdialenosti menšej než desaťnásobok výšky plánovaného zariadenia od akejkoľvek budovy slúžiacej na bývanie, treba uviesť, že táto právna úprava nezakazuje hospodárskym subjektom stavať veterné elektrárne, a teda používať veterné elektrárne a uvádzať ich na trh.

48 Na pojednávaní pred Súdnym dvorom však Komisia tvrdila bez toho, aby jej poľská vláda odporovala, že v rokoch 2012 až 2016, t. j. v období, ktoré priamo predchádzalo prijatiu zákona o veterných elektrárňach, boli postavené veterné elektrárne s kapacitou 760 až 1 000 megawattov ročne, zatiaľ čo v rokoch 2017 a 2018, ktoré nasledovali po prijatí tohto zákona, bolo postavených takýchto elektrární s kapacitou len 12 megawattov ročne v roku 2017 a 6,7 megawattu ročne v roku 2018.

49 Vzhľadom na tieto skutočnosti prináleží vnútroštátnemu súdu overiť, či požiadavka, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, nevedie k faktickému zákazu uvádzania veterných elektrární na trh tým, že nenecháva priestor pre iné ich použitie než čisto okrajové.

50 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535 sa má vykladať v tom zmysle, že požiadavka, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, nepredstavuje technický predpis, ktorý musí byť predmetom oznámenia podľa článku 5 tejto smernice, pokiaľ táto požiadavka nevedie k čisto okrajovému použitiu veterných elektrární, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O druhej otázke

51 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 15 ods. 2 písm. a) smernice 2006/123 vykladať v tom zmysle, že vnútroštátna právna úprava, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, patrí medzi pravidlá, ktoré podmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie územným obmedzením najmä vo forme obmedzení stanovených v závislosti od minimálnej vzdialenosti medzi poskytovateľmi, ktoré členské štáty musia oznámiť Komisii v súlade s článkom 15 ods. 7 tejto smernice.

52 Na úvod treba určiť, či vnútroštátna právna úprava, ako je tá vo veci samej, patrí do pôsobnosti smernice 2006/123 *ratione materiae*.

53 V tejto súvislosti je potrebné najskôr pripomenúť, že smernica 2006/123 sa podľa jej článku 2 ods. 1 uplatňuje na služby poskytované poskytovateľmi, ktorí sú usadení v členskom štáte, okrem činností a oblastí uvedených v jej článku 2 ods. 2 a 3.

54 Okrem toho v súlade s článkom 4 bodom 1 tejto smernice na jej účely označuje pojem „služba“ akúkoľvek samostatne zárobkovú hospodársku činnosť, ktorá je obyčajne poskytovaná za odplatu, v zmysle článku 57 ZFEÚ.

55 Napokon odôvodnenie 76 uvedenej smernice spresňuje, že obmedzenia zakázané podľa tohto ustanovenia Zmluvou o FEÚ sa vzťahujú na požiadavky uplatňované na prístup k činnostiam v oblasti služieb alebo ich vykonávanie, a nie na požiadavky, ktoré sa uplatňujú na tovary ako také.

56 V prejednávanej veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že hoci článok 4 ods. 1 zákona o veterných elektrárňach zavádza územné obmedzenie, pokiaľ ide o stavbu veterných elektrární, toto ustanovenie sa týka činnosti vyrábania výrobku, a to elektrickej energie.

57 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že činnosť vyrábania výrobku nemožno ako takú považovať za službu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. mája 1985, Komisia/Francúzsko, 18/84, EU:C:1985:175, bod 12, ako aj z 11. júla 1985, Cinéthèque a i., 60/84 a 61/84, EU:C:1985:329, bod 10).

58 Za týchto podmienok treba konštatovať, že vnútroštátna právna úprava, ako je tá vo veci samej, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, nepatrí do pôsobnosti smernice 2006/123.

59 Na pojednávaní pred Súdnym dvorom ECO-WIND tvrdila, že k činnosti výroby elektrickej energie patrí poskytovanie služieb regulácie siete, ako aj služieb zabezpečenia cien energie. Existencia takéhoto poskytovania služieb však nemôže spochybniť záver uvedený v predchádzajúcom bode, keďže uvedené služby sú vedľajšie vo vzťahu k hlavnej činnosti výroby elektrickej energie.

60 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať, že článok 15 ods. 2 písm. a) smernice 2006/123 sa má vykladať v tom zmysle, že právna úprava, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, nepatrí medzi pravidlá, ktoré podmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie územným obmedzením najmä vo forme obmedzení stanovených v závislosti od minimálnej vzdialenosti medzi poskytovateľmi, ktoré členské štáty musia oznámiť Komisii v súlade s článkom 15 ods. 7 tejto smernice.

O tretej otázke

61 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 3 ods. 1 prvý pododsek a článok 13 ods. 1 prvý pododsek smernice 2009/28 majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie.

62 Na účely odpovede na tretiu otázku sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 3 ods. 1 prvý pododsek tejto smernice bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá vo veci samej, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie.

63 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 1 uvedenej smernice definuje spoločný rámec presadzovania výroby energie z obnoviteľných zdrojov energie predovšetkým stanovením záväzných národných celkových cieľov pre podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie na hrubej konečnej energetickej spotrebe.

64 Článok 3 ods. 1 prvý pododsek smernice 2009/28 tak ukladá každému členskému štátu povinnosť zabezpečiť, aby podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie na hrubej konečnej energetickej spotrebe dosahoval minimálnu hranicu pre rok 2020. Pokiaľ ide o Poľskú republiku, z prílohy I časti A tretieho stĺpca tejto smernice vyplýva, že táto minimálna hranica je stanovená na 15 % konečnej energetickej spotreby tohto členského štátu v roku 2020.

65 Na účely dosiahnutia uvedenej prahovej hodnoty článok 3 ods. 2 smernice 2009/28 stanovuje, že členské štáty prijmú účinné opatrenia a musia rešpektovať orientačnú trajektóriu uvedenú v prílohe I časti B tejto smernice.

66 Súdny dvor už rozhodol, že členské štáty disponujú širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o opatrenia, ktoré považujú za primerané na dosiahnutie záväzných národných celkových cieľov stanovených v článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2009/28 v spojení s prílohou I tejto smernice (rozsudok z 20. septembra 2017, Elecdey Carcelen a i., C-215/16, C-216/16, C-220/16 a C-221/16, EU:C:2017:705, bod 32).

67 Členské štáty totiž disponujú určitou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o voľbu použitých prostriedkov, a sú v tomto rámci naďalej oprávnené vymedziť a rozvíjať obnoviteľné zdroje energie, ktoré považujú za najviac prispôsobené ich situácii, ako aj uprednostniť jeden obnoviteľný zdroj energie pred druhým.

68 Tento výklad je potvrdený cieľmi, ktoré sleduje smernica 2009/28. Na jednej strane z odôvodnenia 14 tejto smernice totiž vyplýva, že táto smernica podporuje nepretržitý rozvoj technológií na výrobu energie zo všetkých druhov obnoviteľných zdrojov energie. Na druhej strane z odôvodnenia 19 uvedenej smernice vyplýva, že členské štáty by sa mali snažiť o dodržiavanie orientačnej trajektórie a zohľadniť optimálnu kombináciu technológií na zvýšenie energetickej efektívnosti s energiou z obnoviteľných zdrojov energie.

69 Z toho vyplýva, že článok 3 ods. 1 prvý pododsek smernice 2009/28 sám osebe nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá vo veci samej, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie.

70 V druhom rade treba preskúmať, či článok 13 ods. 1 prvý pododsek tejto smernice, ktorý stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby vnútroštátne predpisy vzťahujúce sa na postupy schvaľovania, ktoré sa uplatňujú vo vzťahu k zariadeniam na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, boli primerané a nevyhnutné, bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá vo veci samej.

71 Na úvod treba overiť, či sa na požiadavku, ktorá vyplýva z vnútroštátnej právnej úpravy, ako je tá vo veci samej, môže vzťahovať článok 13 ods. 1 prvý pododsek smernice 2009/28.

72 V prvom rade zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa vzťahuje na akékoľvek vnútroštátne predpisy týkajúce sa postupov schvaľovania a vydávania osvedčení a povolení, ktoré sa uplatňujú vo vzťahu k zariadeniam na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie.

73 V druhom rade treba uviesť, že podľa odôvodnenia 40 smernice 2009/28 by postup využívaný správnym orgánom zodpovedným za dohľad nad schvaľovaním, vydávaním osvedčení a povolení pre tento typ zariadení mal byť pri uplatňovaní pravidiel na konkrétne projekty objektívny, transparentný, nediskriminačný a primeraný.

74 Po tretie z článku 13 ods. 1 písm. d) smernice 2009/28 vyplýva, že členské štáty musia prijať vhodné opatrenia na zabezpečenie toho, aby ich vnútroštátne pravidlá upravujúce schvaľovanie, ako aj vydávanie osvedčení a povolení boli objektívne, transparentné, primerané, nerobili rozdiely medzi žiadateľmi a úplne zohľadňovali špecifiká jednotlivých technológií výroby energie z obnoviteľných zdrojov energie.

75 Z vyššie uvedeného vyplýva, že hoci článok 13 ods. 1 smernice 2009/28 používa jednak výraz „akékoľvek vnútroštátne predpisy vzťahujúce sa na postupy schvaľovania“ a jednak pojmy „administratívne postupy a predpisy“ sa nachádzajú v jeho názve, nijako sa medzi nimi nerozlišuje a výslovne nevylučuje ani pravidlá inej než procesnej povahy. Článok 13 ods. 1 prvý pododsek tejto smernice sa preto má vykladať v tom zmysle, že sa neobmedzuje na pravidlá procesnej povahy.

76 Tento výklad potvrdzuje aj rozsudok z 21. júla 2011, Azienda Agro-Zootecnica Franchini a Eolica di Altamura (C-2/10, EU:C:2011:502, body 72 a 73), v ktorom Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátna právna úprava, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok a ktorá v podstate znamenala úplný a automatický zákaz vybudovať nové veterné elektrárne v oblastiach patriacich do sústavy Natura 2000, sa mala posudzovať s ohľadom na zásadu proporcionality, tak ako je uvedená v článku 13 smernice 2009/28, pretože táto právna úprava predstavovala vnútroštátny predpis vzťahujúci sa na správne postupy schvaľovania a vydávania osvedčení vo vzťahu k zariadeniam na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie.

77 Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdila poľská vláda pred Súdnym dvorom, článok 13 ods. 1 smernice 2009/28 sa netýka len predpisov procesnej povahy, ale týka sa aj iných vnútroštátnych pravidiel upravujúcich schvaľovanie a vydávanie osvedčení a povolení, ktoré sa uplatňujú vo vzťahu k zariadeniam na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie.

78 V prejednávanej veci je nesporné, že právna úprava, ako je tá vo veci samej, predstavuje vnútroštátny predpis upravujúci schvaľovanie stavieb veterných elektrární, keďže, ako uviedla poľská vláda na pojednávaní pred Súdnym dvorom, takéto zariadenia nemôžu byť schválené, ak nie sú v súlade s požiadavkami stanovenými touto právnou úpravou.

79 Je teda potrebné konštatovať, že článok 13 ods. 1 prvý pododsek smernice 2009/28 sa uplatní na právnu úpravu, ako je tá vo veci samej, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie.

80 Za týchto okolností prináleží vnútroštátnemu súdu overiť, či je takáto právna úprava nevyhnutná a primeraná.

81 Vnútroštátnemu súdu teda prináleží overiť, či opatrenia prijaté dotknutým členským štátom neprekračujú hranice toho, čo je vhodné a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných právnou úpravou, o ktorú ide vo veci samej, čím sa rozumie, že v prípade, kde existuje voľba medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k tomu najmenej obmedzujúcemu a že spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. júla 2011, Azienda Agro-Zootecnica Franchini a Eolica di Altamura, C-2/10, EU:C:2011:502, bod 73).

82 Na tento účel musí uvedený súd vzhľadom na voľnú úvahu členských štátov, ako bola uvedená v bodoch 66 a 67 tohto rozsudku, najmä zohľadniť skutočnosť, že táto právna úprava sa obmedzuje iba na veterné elektrárne a nevzťahuje sa na iné formy výroby obnoviteľnej energie, ako sú fotovoltaické zariadenia či biomasy. Okrem toho bude treba zohľadniť aj skutočnosť, že táto právna úprava bola prijatá na vnútroštátnej úrovni a zbavuje miestne orgány akejkoľvek voľnej úvahy, pokiaľ ide o možnosť odchýliť sa od požiadavky, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie.

83 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 prvý pododsek a článok 13 ods. 1 prvý pododsek smernice 2009/28 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, pokiaľ je táto právna úprava nevyhnutná a primeraná vzhľadom na záväzný národný celkový cieľ dotknutého členského štátu, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

84 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. **Článok 1 ods. 1 písm. f) smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti, sa má**

vykladať v tom zmysle, že požiadavka, podľa ktorej postavenie veternej elektrárne podlieha dodržaniu minimálnej vzdialenosti medzi touto elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, nepredstavuje technický predpis, ktorý musí byť predmetom oznámenia podľa článku 5 tejto smernice, pokiaľ táto požiadavka nevedie k čisto okrajovému použitiu veterných elektrární, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

2. **Článok 15 ods. 2 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu sa má vykladať v tom zmysle, že právna úprava, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, nepatrí medzi pravidlá, ktoré podmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie územným obmedzením najmä vo forme obmedzení stanovených v závislosti od minimálnej vzdialenosti medzi poskytovateľmi, ktoré členské štáty musia oznámiť Európskej komisii v súlade s článkom 15 ods. 7 tejto smernice.**

3. **Článok 3 ods. 1 prvý pododsek a článok 13 ods. 1 prvý pododsek smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/28/ES z 23. apríla 2009 o podpore využívania energie z obnoviteľných zdrojov energie a o zmene a doplnení a následnom zrušení smerníc 2001/77/ES a 2003/30/ES, zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1513 z 9. septembra 2015, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave, ktorá podmieňuje postavenie veternej elektrárne dodržaním minimálnej vzdialenosti medzi veternou elektrárňou a budovami slúžiacimi na bývanie, pokiaľ je táto právna úprava nevyhnutná a primeraná vzhľadom na záväzný národný celkový cieľ dotknutého členského štátu, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.**

Podpisy